

сѣтемъ съ сълзи. Но, пъкъ когато се разпръснѣ, мила мамке! всички бѣгахъ въ миша дупка.

Първия пунктъ за раненитѣ бѣше на Гривица; тамъ се докарвахъ всичкитѣ ранени пробирани отъ бойното поле и имъ се давахъ първитѣ медицински помощи и послѣ се испрацахъ за по-нататъкъ. Втория пунктъ бѣше на Мечка; третия на Муселнево и четвъртия и послѣдния на Турно-Могуреле, дѣто бѣхъ се устроили 30 постоянни болници.

Тия болнични пунктове бѣхъ устроени на еднакви разстояния, така щото всѣка сутринъ като се исправахъ болницитѣ отъ Гривица, Мечка и Муселнево, до вечерта пристигахъ и се напълвахъ съ нови конвой ранени. Въ първия още болниченъ пунктъ на раненитѣ се даване топла храна приготвена, промѣнявахъ се приврзкитѣ ямъ, и на заравъта се испрацахъ на другия пунктъ, до дѣто така пристигихъ на Т.-Магуреле.

Менѣ ме задържахъ на Гривица. Докторитѣ казвахъ, че на Т.-Могуреле е голѣма зараза отъ многото спитали и можеше да стана по злѣ. Но азъ добръ знаехъ, че ме бѣхъ отеждали за неизлѣчимъ съ слаба надѣжда да оживѣя; безъ да знаехъ че разбирамъ француски, бѣхъ се така чиказали прѣдъ мене на тоя язикъ помежду си.

Гардитѣ ми бѣхъ се подули, тъй както се указа че имамъ вхтрѣ стромени ребра, болѣхъ ме страшно и не можяхъ да дишъ свободно. Освѣнъ това, врѣмето взе да истива и освѣцахъ студено, ако и докторъ Давила да бѣше турилъ соби въ шатритѣ ни. Благодарение на моя другаръ, рошнора, като леко раненъ на ржката, скачваше веднага на всѣка моя нужда и ме приглѣдваше, да ме дигне, да ме сложи, като малко дѣте.

Цѣли двѣ седмици тамъ прилѣжахъ и слушахъ отъ новодонесенитѣ ранени за юначествата на нашитѣ Доробанци и Куржани. Тамъ чухъ, че Горни-Джбникъ вече падилъ въ властѣта на инженераторската гвардия и по тоя начинъ се сковаваше веригата на Плъвенската обсада.

Въ това врѣме ни споходиха Негово Величество Царь Александръ и Негово Высочество Каролъ, наша Господаръ. Бѣше единъ хубавъ день на Ноемвриа когато слънцето се силеше да хвърли още малко топлина на зе-